



onomoustheou.org

Παράρτημα 8f: Η Τελετή της Κοινωνίας — Το Τελευταίο Δείπνο του Ιησού Ήταν το Πάσχα

Αυτή η σελίδα αποτελεί μέρος μιας σειράς που εξερευνά τους νόμους του Θεού που μπορούσαν να τηρηθούν μόνο όταν ο Ναός ήταν παρών στην Ιερουσαλήμ.

- [Παράρτημα 8a: Οι Νόμοι του Θεού που Απαιτούν τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8b: Οι Θυσίες — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8c: Οι Βιβλικές Εορτές — Γιατί Καμία από Αυτές Δεν Μπορεί να Τηρηθεί Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8d: Οι Νόμοι Καθαρισμού — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Χωρίς τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8e: Τα Δέκατα και τα Πρωτογεννήματα — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8f: Η Τελετή της Κοινωνίας — Το Τελευταίο Δείπνο του Ιησού Ήταν το Πάσχα](#) (Αυτή η σελίδα).
- [Παράρτημα 8g: Οι Νόμοι του Ναζηραίου και των Όρκων — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8h: Μερική και Συμβολική Υπακοή που Σχετίζεται με τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8i: Ο Σταυρός και ο Ναός](#)

Η τελετή της κοινωνίας είναι ένα από τα ισχυρότερα παραδείγματα αυτού που εκθέτει αυτή η σειρά: συμβολική «υπακοή» που επινοήθηκε για να αντικαταστήσει εντολές τις οποίες ο ίδιος ο Θεός έκανε αδύνατο να τηρηθούν όταν αφαίρεσε τον Ναό, το θυσιαστήριο και τη Λευιτική ιεροσύνη. Ο Νόμος του Θεού δεν διέταξε ποτέ μια επαναλαμβανόμενη τελετή άρτου και οίνου στη θέση των θυσιών ή του Πάσχα. Ο Ιησούς δεν ακύρωσε ποτέ τους νόμους του Ναού, και δεν καθιέρωσε ποτέ μια νέα τελετουργία για να τους αντικαταστήσει. Αυτό που σήμερα πολλοί αποκαλούν «Δείπνο του Κυρίου» δεν είναι εντολή της Τορά και δεν είναι νόμος του Θεού ανεξάρτητος από τον Ναό. Είναι μια ανθρώπινη τελετή, χτισμένη πάνω σε μια παρεξήγηση σχετικά με το τι έκανε ο Ιησούς στο τελευταίο Του Πάσχα.

Το πρότυπο του Νόμου: πραγματικές θυσίες, πραγματικό αίμα, πραγματικό θυσιαστήριο

Κάτω από τον Νόμο, η συγχώρηση και η ανάμνηση δεν συνδέθηκαν ποτέ με σύμβολα χωρίς θυσία. Το κεντρικό πρότυπο είναι καθαρό: η αμαρτία αντιμετωπίζεται όταν πραγματικό αίμα παρουσιάζεται σε πραγματικό θυσιαστήριο, στον τόπο που ο Θεός επέλεξε για το Όνομά Του (Λευιτικό 17:11· Δευτερονόμιο 12:5-7). Αυτό ισχύει για τις καθημερινές θυσίες, τις θυσίες περί αμαρτίας, τα ολοκαυτώματα και για το ίδιο το πασχάλιο αρνί (Έξοδος 12:3-14· Δευτερονόμιο 16:1-7).

Το πασχάλιο γεύμα δεν ήταν μια ελεύθερη «τελετή ανάμνησης». Ήταν μια διαταγμένη λατρεία με:

- **Ένα πραγματικό αρνί, χωρίς ελάττωμα**
 - Έξοδος 12:3 — Κάθε οίκος έπρεπε να πάρει ένα αρνί σύμφωνα με την εντολή του Θεού.
 - Έξοδος 12:5 — Το αρνί έπρεπε να είναι άμωμο, αρσενικό ενός έτους.
- **Πραγματικό αίμα, χειρισμένο ακριβώς όπως διέταξε ο Θεός**
 - Έξοδος 12:7 — Έπρεπε να πάρουν από το αίμα του αρνιού και να το βάλουν στους παραστάτες και στο ανώφλι.
 - Έξοδος 12:13 — Το αίμα θα ήταν σημείο· ο Θεός θα περνούσε από πάνω μόνο εκεί όπου είχε εφαρμοστεί πραγματικό αίμα.
- **Άζυμο ψωμί και πικρά χόρτα**
 - Έξοδος 12:8 — Έπρεπε να φάνε το αρνί μαζί με άζυμα και πικρά χόρτα.
 - Δευτερονόμιο 16:3 — Δεν έπρεπε να φάνε προζυμωμένο ψωμί, αλλά το «ψωμί της θλίψης» για επτά ημέρες.
- **Συγκεκριμένος χρόνος και τάξη**
 - Έξοδος 12:6 — Το αρνί έπρεπε να θανατωθεί στο λυκόφως, τη δέκατη τέταρτη ημέρα.
 - Λευιτικό 23:5 — Το Πάσχα είναι τη δέκατη τέταρτη ημέρα του πρώτου μήνα, στον καθορισμένο καιρό.

Αργότερα, ο Θεός συγκέντρωσε το Πάσχα: το αρνί δεν μπορούσε πια να θυσιαστεί σε οποιαδήποτε πόλη, αλλά μόνο στον τόπο που Εκείνος επέλεξε, μπροστά στο θυσιαστήριό Του (Δευτερονόμιο 16:5-7). Όλο το σύστημα εξαρτιόταν από τον Ναό. Δεν υπήρχε «συμβολικό» Πάσχα χωρίς θυσία.

Πώς ο Ισραήλ θυμόταν τη λύτρωση

Ο ίδιος ο Θεός όρισε πώς θα θυμόταν ο Ισραήλ την έξοδο από την Αίγυπτο. Όχι με μια απλή περισυλλογή ή συμβολική χειρονομία, αλλά με την ετήσια πασχάλια υπηρεσία που Εκείνος διέταξε (Έξοδος 12:14· 12:24-27). Τα παιδιά έπρεπε να ρωτούν: «Τι σημαίνει αυτή η λατρεία;» και η απάντηση ήταν δεμένη με το αίμα του αρνιού και με τις ενέργειες του Θεού εκείνη τη νύχτα (Έξοδος 12:26-27).

Όταν ο Ναός στεκόταν, ο πιστός Ισραήλ υπάκουε ανεβαίνοντας στην Ιερουσαλήμ, όπου το αρνί σφαζόταν στο αγιαστήριο και το Πάσχα τρωγόταν όπως το διέταξε ο Θεός (Δευτερονόμιο 16:1-7). Κανένας προφήτης δεν ανακοίνωσε ποτέ ότι κάποτε αυτό θα αντικατασταθεί από ένα κομμάτι ψωμί και μια γουλιά κρασί σε κτήρια διασκορπισμένα στα έθνη. Ο Νόμος δεν γνωρίζει μια τέτοια αντικατάσταση. Γνωρίζει μόνο το Πάσχα όπως το όρισε ο Θεός.

Ο Ιησούς και το τελευταίο Του Πάσχα

Τα Ευαγγέλια είναι σαφή: όταν ο Ιησούς έφαγε με τους μαθητές Του τη νύχτα που προδόθηκε, ήταν το Πάσχα, όχι μια νέα τελετή για τους εθνικούς (Ματθαίος 26:17-19· Μάρκος 14:12-16· Λουκάς 22:7-15). Βάδιζε σε πλήρη υπακοή στις εντολές του Πατέρα Του, τηρώντας το ίδιο Πάσχα που είχε ορίσει ο Θεός.

Σε εκείνο το τραπέζι, ο Ιησούς πήρε άρτο και είπε: «Αυτό είναι το σώμα μου», και πήρε το ποτήριο και μίλησε για το αίμα της διαθήκης (Ματθαίος 26:26-28· Μάρκος 14:22-24· Λουκάς 22:19-20). Δεν καταργούσε το Πάσχα, ούτε ακύρωνε τις θυσίες, ούτε έγραφε νέους νόμους για θρησκευτικές υπηρεσίες των εθνών. Εξηγούσε ότι ο δικός Του θάνατος, ως ο αληθινός Αμνός του Θεού, θα έδινε το πλήρες νόημα σε όλα όσα ο Νόμος είχε ήδη διατάξει.

Όταν είπε: «Κάνετε αυτό σε ανάμνησή μου» (Λουκάς 22:19), το «αυτό» ήταν το πασχάλιο γεύμα που έτρωγαν, όχι μια ολοκαίνουργια τελετή αποκομμένη από τον Νόμο, τον Ναό και το θυσιαστήριο. Δεν υπάρχει από τα χείλη Του εντολή που να θεσπίζει μια νέα, ανεξάρτητη από τον Ναό τελετή, με δικό της πρόγραμμα, δικούς της κανόνες και δικό της κλήρο. Ο Ιησούς είχε ήδη πει ότι δεν ήρθε να καταργήσει τον Νόμο ή τους Προφήτες, και ότι ούτε το παραμικρό δεν θα πέσει από τον Νόμο (Ματθαίος 5:17-19). Ποτέ δεν είπε: «Μετά τον θάνατό μου, ξεχάστε το Πάσχα και δημιουργήστε μια τελετή άρτου και οίνου όπου κι αν βρίσκεστε».

Ο Ναός αφαιρέθηκε, ο Νόμος δεν καταργήθηκε

Ο Ιησούς προείπε την καταστροφή του Ναού (Λουκάς 21:5-6). Όταν αυτό συνέβη το έτος 70 μ.Χ., οι θυσίες σταμάτησαν, το θυσιαστήριο αφαιρέθηκε και η Λευιτική υπηρεσία έπαψε. Όμως τίποτε από αυτά δεν ήταν κατάργηση του Νόμου. Ήταν κρίση. Οι εντολές για τις θυσίες και το Πάσχα παραμένουν γραμμένες, ανέγγιχτες. Απλώς είναι αδύνατο να τηρηθούν, επειδή ο Θεός αφαίρεσε το σύστημα μέσα στο οποίο λειτουργούν.

Τι έκαναν οι άνθρωποι; Αντί να δεχτούν ότι ορισμένοι νόμοι πρέπει να τιμώνται αλλά δεν μπορούν να τηρηθούν μέχρι ο Θεός να αποκαταστήσει το αγιαστήριο, θρησκευτικοί ηγέτες δημιούργησαν μια νέα τελετή — την κοινωνία — και δήλωσαν ότι αυτή η επινόηση είναι τώρα ο τρόπος να «θυμόμαστε» τον Ιησού και να «συμμετέχουμε» στη θυσία Του. Πήραν τον άρτο και το ποτήριο από το πασχάλιο τραπέζι και έχτισαν γύρω τους μια εντελώς νέα δομή, έξω από τον Ναό, έξω από τον Νόμο, έξω από κάθε τι που διέταξε ο ίδιος ο Θεός.

Γιατί η τελετή της κοινωνίας είναι συμβολική υπακοή

Η τελετή της κοινωνίας παρουσιάζεται σχεδόν παντού ως αντικατάσταση για τις θυσίες του Ναού και για το Πάσχα. Στους ανθρώπους λέγεται ότι, τρώγοντας άρτο και πίνοντας κρασί (ή χυμό) σε ένα κτήριο εκκλησίας ή σε οποιοδήποτε κτήριο, υπακούν σε εντολή του Χριστού και εκπληρώνουν όσα προεικόνιζε ο Νόμος. Όμως αυτό είναι ακριβώς το είδος της συμβολικής υπακοής που ο Θεός δεν εξουσιοδότησε.

Ο Νόμος δεν είπε ποτέ ότι ένα σύμβολο, χωρίς θυσιαστήριο και χωρίς αίμα, μπορεί να αντικαταστήσει τις διαταγμένες θυσίες. Ο Ιησούς δεν το είπε ποτέ. Οι προφήτες δεν το είπαν ποτέ. Δεν υπάρχει νόμος που να ορίζει:

- Κάθε πότε πρέπει να γίνεται αυτή η νέα κοινωνία
- Ποιος πρέπει να προΐσταται
- Πού πρέπει να τελείται
- Τι συμβαίνει αν κάποιος δεν συμμετάσχει ποτέ

Όπως οι Φαρισαίοι, οι Σαδδουκαίοι και οι γραμματείς, όλες αυτές οι λεπτομέρειες έχουν επινοηθεί από ανθρώπους (Μάρκος 7:7-9). Ολόκληρες θεολογίες έχουν χτιστεί πάνω σε αυτή την τελετή — άλλοι τη λένε μυστήριο, άλλοι ανανέωση διαθήκης — αλλά τίποτε από αυτά δεν προέρχεται από τον Νόμο του Θεού ή από τα λόγια του Ιησού στα Ευαγγέλια, κατανοημένα στο πλαίσιο τους.

Το αποτέλεσμα είναι τραγικό: πλήθη πιστεύουν ότι «υπακούν» στον Θεό συμμετέχοντας σε μια τελετή που Εκείνος δεν διέταξε ποτέ. Οι αληθινοί νόμοι του Ναού παραμένουν σε ισχύ, αδύνατοι να τηρηθούν επειδή ο Θεός αφαίρεσε τον Ναό· και αντί να τιμήσουν αυτό το γεγονός με φόβο και ταπείνωση, οι άνθρωποι επιμένουν να προσποιούνται ότι μια συμβολική υπηρεσία μπορεί να σταθεί στη θέση τους.

Να θυμόμαστε τον Ιησού χωρίς να επινοούμε νέους νόμους

Οι Γραφές δεν μας αφήνουν χωρίς καθοδήγηση για το πώς να τιμούμε τον Μεσσία μετά την ανάληψή Του. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «Αν με αγαπάτε, θα τηρείτε τις εντολές μου» (Ιωάννης 14:15). Ρώτησε επίσης: «Γιατί με φωνάζετε “Κύριε, Κύριε” και δεν κάνετε αυτά που λέω;» (Λουκάς 6:46).

Ο τρόπος να Τον θυμόμαστε δεν είναι μέσω επινοημένων τελετών, αλλά μέσω υπακοής σε όλα όσα ο Πατέρας είχε ήδη μιλήσει μέσω των προφητών που προηγήθηκαν του Μεσσία και μέσω του ίδιου του Μεσσία.

Υπακούμε σε ό,τι μπορεί να υπακουστεί, και τιμούμε ό,τι δεν μπορεί

Ο Νόμος παραμένει ανέγγιχτος. Το Πάσχα και το θυσιαστικό σύστημα παραμένουν γραμμένα ως αιώνια διατάγματα, αλλά η υπακοή σε αυτά είναι πλέον αδύνατη επειδή ο ίδιος ο Θεός αφαίρεσε τον Ναό, το θυσιαστήριο και την ιεροσύνη. Η τελετή της κοινωνίας δεν αλλάζει αυτή την πραγματικότητα. Δεν μετατρέπει τον συμβολικό άρτο και τον συμβολικό οίνο σε υπακοή. Δεν εκπληρώνει τους νόμους του Ναού. Δεν προέρχεται από την Τορά, και ο Ιησούς δεν την διέταξε ποτέ ως νέα, ανεξάρτητη διάταξη για τα έθνη.

Υπακούμε σε ό,τι μπορεί να υπακουστεί σήμερα: στις εντολές που δεν εξαρτώνται από τον Ναό. Τιμούμε ό,τι δεν μπορεί να τηρηθεί αρνούμενοι να επινοήσουμε υποκατάστατα. Η τελετή της κοινωνίας είναι μια ανθρώπινη προσπάθεια να γεμίσει ένα κενό που ο ίδιος ο Θεός δημιούργησε. Ο αληθινός φόβος του Κυρίου μας οδηγεί να απορρίψουμε αυτή την ψευδαίσθηση υπακοής και να επιστρέψουμε σε όσα Εκείνος πραγματικά διέταξε.